

Hvad det første Spørgsmaal angaar, skal man henvise til den som Bilag B.¹⁾ aftrykte Redegørelse af 7. Januar 1943 fra Overinspektøren for Børneforsorgen, hvori denne nærmere redegør for de Hjem, hvis Bygninger ikke kan siges at være forsvarlige.

For saa vidt angaar Spørgsmaalet om at tilvejebringe en fast aarlig Raadigheds-sum, der skulde anvendes efter Forsorgens nærmere Bestemmelse, har man under Forhandlingerne nærmere overvejet Størrelsen af og Formaalet med en saadan Sum. Det var Tanken, at man paa denne Maade skulde kunne sætte de Opdragelseshjem, der vel ikke er i en saadan mangelfuld Stand, at de er omfattet af Overinspektørens fornævnte Redegørelse, men som dog er i en saadan Forfatning, at Forbedringer er haardt tiltrængt, i Stand til at afhjælpe de værste Mangler. Man har ved et Overslag over Summens Størrelse, der ifølge Forholdets Natur maa blive skønsmæssig, regnet med, at Udgiften til almindelige Vedligeholdelsesarbejder maatte udredes som et Led i Hjemmenes Driftsudgifter, og at de allerede forhaandenværende Raadighedssummer, der ikke taaler nogen Nedsættelse, fremtidig udelukkende anvendes til mindre, ekstraordinære Istandsættelsesarbejder.

Det er herefter Tanken, at de Beløb, der her foreslaas stillet til Raadighed, udelukkende skal anvendes til større Arbejder (Om- og Tilbygninger), og at Beløbene bør stilles til Raadighed paa en saadan Maade, at eventuelle uanvendte Beløb kan overføres til senere Finansaar, saaledes at Forsorgen kan arbejde efter en forud lagt Plan paa længere Sigt. I Betragtning heraf og paa Grundlag af Ejendomsskylden for de private anerkendte Opdragelseshjem, der udgør ca. 15 Mill. Kr., maa man skønsmæssigt regne med, at et aarligt Beløb af 150 000 Kr. vilde være passende, dog at man under Hensyn til den Forfatning, hvori flere af Opdragelseshjemmene i Øjeblikket befinder sig, vilde mene, at Staten i de første 5 Aar burde yde et noget større aarligt Beløb.

Medarbejderne ved Opdragelseshjemmene.

I sin Betænkning har Undersøgelsesudvalget fremhævet, at Bestemmelsen i Forsorgslovens § 157, Stk. 1, hvorefter Anerkendelse af et Opdragelseshjem skal gives med en bestemt Person som Forstander, synes at være for snævert formuleret, idet Anerkendelsen af et Hjem — saaledes som Bestemmelsen er formuleret — ikke paa Forhaand giver det offentlige nogen Indflydelse paa, hvilke Lærere og Medarbejdere, der ansættes ved Hjemmet. Noget saadant er efter de af Udvalget indhøstede Erfaringer i høj Grad paakrævet, navnlig ved Hjem, hvis Økonomi staar paa svage Fødder, og som derfor fristes til at antage billigere, men utilstrækkeligt uddannede Lærere og Medhjælpere. Udvalget har i mange Tilfælde faaet oplyst, at Lærerlønninger paa Hjemmene ligger væsentligt under de Lønninger, som betales i Folkeskolen, og det er ogsaa Udvalget bekendt, at der ved de i Henhold til den nyere Lovgivning trufne Foranstaltninger — navnlig Oprettelsen af Ungdomslejre — kan paaføres Hjemmene en alvorlig Konkurrence, idet en Række af Hjemmenes bedste Lærerkrafter kan fristes til at søge ud i saadanne Stillinger, alene fordi de er bedre lønnet.

Udvalget finder det derfor paakrævet, at der paa den ene Side sikres det offentlige Indflydelse paa, hvem der ansættes som Lærere og Medhjælpere ved de anerkendte Hjem, og paa den anden Side, at der sikres disse Lærere og Medhjælpere en Løn og en Specialuddannelse, som gør dem egnede til Arbejdet inden for Børneforsorgen, og ikke afholder de hertil egnede Personer fra at søge ind i dette Arbejde.

Udvalget vilde anse det for heldigt, om der ved en Ændring af Forsorgslovens § 157 aabnedes Mulighed for den Ordning, at de paa Hjemmene antagne Lærere eller Medhjælpere skulde godkendes af Overinspektionen for Børneforsorgen, eller at der i

¹⁾ Jfr. nærmere herom Indstilling til Socialministeriet vedrørende Børneforsorgen af 5. Febr. 1943.